

מתחילה

מסלול - גבול לבני
خطر المدور امامك
DANGER AHEAD - NO PASSAGE
DEvant VOUS - PAS DE PASSAGE
סכנת-די גורמינו איז נאנט

מאת רוני בר

מטולה היתה קריירה ובמיוחד שהשעה היתה חמש וחצי בבוקר; לכן לא קמנו לפני שש וחצי. בשבע אכלנו ארוחת בוקר ובשמונה יצאנו אחר שהיינו קודם לכן בנקודת הגבול כדי לצלם את ההתחלה הרשמית.

זה היה מעניין במיוחד כיון שבכל מטולה אין כל שלט שיגלה ששם המקום מטולה. אין מלון הנקרא מלון מטולה, אין שלט זיהוי על תחנת המשטרה. זה כנראה סוד צבאי, אך אנחנו מצאנו חומת אבנים בודדת מעבר לכביש ושם הצטלמה אביטל כשהיא צועדת את צעדה הראשון דרומה.

נראה היה כאילו אי אפשר להשיג תחבורה בכלל. הלכנו מאתיים מטרים דרומה, באיטיות יתירה, צילמנו תמונות מספר וחיכינו לצפירת מכוניות. כעבור עשר דקות הופיע טנדר קטן נהוג בידי יפנה והאנדרהורן שלקח אותנו לכפר גלעדי, מקום שחיכה לו בן-דודו העובד עמו בייבוש החולה.

יפנה לא ספר דבר על עבודתו והיה גאה על כך ששום עתונאי לא יכול להוציא ממנו דבר. קיינו שנוכל לנסוע עמו לחולתה אולם בן-דודו של יפנה לא סימפט את צורת הטנדר — (הוא אמר שאין לו בלמים) ויפנה נאלץ להכניסו למורס. בינתיים נהיינו ממשש הבוקר מחוץ לחדר האוכל של כפר גלעדי.

יוסקה שטרטייכר היה נהג כלי התחבורה ה"שני" — מכפר גלעדי עד קרוב לחולתה מקום שעזבנו יחד עם הקומנדרקר הצבאי שלו. יוסקה היא יליד יסוד-המעלה, מגדל פרות ומסייע בייבוש החולה.

העיכוב: טבריה. בינתיים התקדמו מחוגי השעון והראו על תשע ורבע והכביש הראשי היה מלא תנועה (זאת אומרת כארבע מכוניות עברו תוך חמש דקות אבל, כמוכן, בכיוון ההפוך). לא חיכינו יותר מחמש עשרה דקות כי אשר לפתע ראינו שלוש מכוניות באות לכיוון הנכון, הולכות ומתקרבות אלינו ונראה היה כי סיכויינו טובים למדי.

הסיכויים היו טובים באמת. המכונית הראשונה עצרה, נתגלתה כגיפ אפור, שלקח אותנו עם תחנת ביניים בטבריה, הישר לתל-אביב. במידה שהטיול נועד להיות מרוץ היה בכך משום תועלת רבה, כי כתוצאה מכך הגענו לאילת ב-29 שעות.

נהג הגיפ לא הרבה לספר על עצמו מלבד זאת שהוא עובד במחלקת המים הממשלתית, אך אחד הנוסעים, מחבריו, שעלה על המכונית לאחר מכן, גילה כי שמו אברהם והוא יליד ראשון-לציון.

אברהם, שיצא אותו בוקר מדין, הביע דעות חריפות על הערבים, שהוא אינו אוהבם. הוא הסביר כי איש לא ידע לעולם מה דעתם, יום אחד יהיו אוהבין ולמחרתו — אויבין, לפי תור עלת הרגע. כן סיפר כי העולים החדשים אינם סבלנים דיים ואינם אסירי תודה דיים עבור כל הנועשה למענם.

התעכבנו בטבריה כשעה, כדי לחכות לאברהם ומבו שירדנו לכנרת לרחוק ולשתות קפה. טבריה היתה כולה צבע, כרטי כחול, ירוק, ורוד וחום. כצלם הייתי מלא התפעלות וניתחתי

עוד אילת